

blive af højt udviklende Betydning for ham selv og derigennem virke befriende og løftende ogsaa paa andres Tankeliv og saaledes . . .«

»Undskyld, mine Herrer!« afbrød Fru Salomon ham. »De maa ikke tage mig det ilde op, . . . men det var Meningen, at vi skulde køre en Tur, dersom De har Lyst dertil. Vognen holder for Døren. Jeg kan høre, at min Mand allerede knalder utaalmodigt med Pисken.«

Man rejste sig øjeblikkelig og gik op; kun Balling blev et Par Minutter siddende i Lysthuset for straks at indføre nogle af Aron Israels Bemærkninger i sin Notitsbog. Jakobe derimod fulgte de andre, omend langsomt og i nogen Afstand. Og da hun ad den brede Marmortrappe var naaet op til Terrassen foran Villaen, blev hun et Øjeblik staaende her med Haanden paa Brystlænet og saa tankefuldt ud over Havet.

Vognen — en stor Charabanc — holdt udenfor Forstuetrappen, og Philip Salomon i højstegen Person sad paa Kuskepladsen med to af de halvstore Børn ved sin Side. Det var Meningen, at der skulde saa mange med, som der var Plads til; men da det kom til Stykket, foretrak de fleste af de unge at blive hjemme — nogle vilde ud at ro, andre spille Kroket — ogsaa Aron Israel undskyldte sig, fordi han ikke turde udsætte sig for Aftenkøligheden. Derimod steg Per uden Betænkning op i Vognen og indtog Yderpladsen paa